

En revolver,

Pojkdrömmar är till för att förverkligas – så det gäller att komma ihåg dem. Gör man det kommer upplevelsen bli helt unik. Av Sverker Ulving

Håll drömmarna vid liv. En av mina var att jaga bison – och verkligheten var bättre än drömmen. Trots många motgångar kunde jag så småningom fylla frysen med härligt bisonkött. Receptet på framgång var torrträning

och gammal god infanteritaktik. Och en bra revolver, förstås.

Klassiskt storvilt

Det sägs att när indianen fällde en bison så inympades djurets styrka och vaksamhet i den unge krigaren. Och vem vill inte bli starkare och mer vaksam? Kanske var det indianernas jakt på det kraftiga, vackra djuret som

gjorde att jag också ville göra det. Eller så var det generalen George Custer.

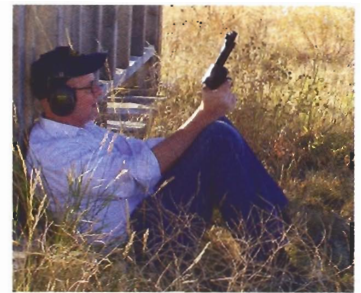
Hans största berömmelse ligger i det ödesdigra nederlaget vid Little Big Horn. Men han jagade bison också, gärna med revolver och från hästryggen förstås. Inte för inte var han en framfusig, modig, lite korkad och mycket tjugig kavalleriofficer.

Eller så slumpade det sig så att jag helt enkelt hade möjligheten. Jag arbetade visserligen i New York City, men bison fanns därute i de västra, vilda stater-

ett skott och en bison

Den gyllene regeln vid jakt är att använda stöd. Men det är lättare sagt än gjort på Wyoming's prärier. Det här blev den stadigaste ställningen för mig. Båda armbågarna har stöd och framåtvikten motverkar rekylens lite grann. En hatt är inte bara snyggt; den ger skugga, svalkar och skyddar mot de eviga sandvirvlarna eller snöstormarna som är mer vanliga här än i Sverige.

Nimrod i full rekyl och den är tillräckligt tung. Men på en Ruger Bisley tar den finurliga kolven hand om rekylens på ett nästan förlåtande sätt. En vanlig Ruger Bisley, Blackhawk eller vilken revolver som helst med en lämplig kaliber, hade dugt lika bra som min påkostade.

Det ställbara siktet från Hamilton Bowen är säkert fältmässigt och bra – när det är skottställt och klart. Men inskjutningen skulle ha gjorts utan stress och med rätt sorts skruvmejslar. Jag insåg lite väl sent att jag borde förberett mig bättre. Ett kikarsikte hade varit enklare – men vilken utmaning hade det varit?

Den unge Custer på sin häst. Knapptast jaktetiskt försvarbart, men det var överhuvudtaget inte bisonjakten i slutet av 1800-talet. Från cirka 60 miljoner bison blev de nästan utrotade – allt i syfte att tvinga indianerna till förnedrande reservatsboende. Nu strövar dock bison fritt igen och i tillräckligt stora antal för krävande och dyr revolverjakt – men utan häst.

na, bara några timmars flygresa bort. Jag hade lämpliga vapen. Och eftersom jag har samma intressen nu som när jag var åtta år och förläste mig på indianböcker, var det ganska naturligt att drömma om en jakt efter den mäktiga bison.

Vilket vapen skulle jag ta? En av mina grovkalibriga studsare låg nära till hands. Inget strul och hur enkelt som helst. Men vilken utmaning skulle det vara? Inte särskilt stor. Det räckte att komma ungefär 200 meter från djuret eftersom jag vet att jag

träffar inom 20 centimeter med första skottet på det avståndet. En större sporre skulle vara att använda ett svartkrutsgevär som de hade på 1870-talet när bisonjakten drevs till nästan industriella proportioner. Visst skulle det vara härligt att fälla en bison med en Sharps eller Remington i kaliber .50? Visst! Men jag har ingen sådan bössa och svartkrut vågar jag inte börja med; risken är för stor att bli förförd av ljudet, känslan och doften. Och då är man fast för alltid, har jag förstätt.

Det började mer och mer gå upp för mig att jag skulle jaga bison med revolver, precis som general Custer hade gjort. Utmaningen låg i att komma tillräckligt nära för att träffa med första skottet – med en revolver, inte en studsare. Tids- och nervpressen skulle vara rejält stor och skjutställningen säkert tillyxad så gott det gick. Det var lockande, särskilt som ett tillräckligt nära avstånd är omkring 25 – 40 meter för mig. Och att komma så tätt intill en vaksam bisonhjord skulle kräva gammal god

infanteritaktik med en hel del krypande och ålande. Precis vad jag längtade efter.

Jag öppnade säkerhetsskåpet för att välja revolver. Det var inte så svårt. Den avgörande faktorn blev det klassiska: jag ville använda en kaliber som Custer och andra använde under 1800-talet. Det blev min revolver i kaliber .45 Colt förstås, min Ruger Bisley, en "Nimrod" från vapensmeden Hamilton Bowen.

Nå, det är ju inte direkt en klassisk revolver, även om kalibern och mekanismen (single

BISONJAKT MED REVOLVER

action) var de som användes när det fortfarande fanns flera miljoner bison på amerikans prärier. Alternativet var min Smith & Wesson Model 29 i .44 Magnum. Men den hade redan använts i Afrika och hade inte direkt någon historisk koppling. Viktigare än så: min Nimrod hade ännu inte fällt något vilt, inte blivit "blooded", som engelsmännen säger. Så i brist på en historiskt korrekt Colt fick patronen styra och då blev det min Ruger Bisley i .45 Colt.

Fullständig lycka

Min Ruger Bisley var ombyggd för att kunna fälla de riktigt stora djuren och den går inte av för hackor. Den köptes för att jag hade förläst mig på en artikel av Ross Seyfried som handlade om hans ultimata revolver. Jag måste ha en likadan. Ross artikel var som honung för ett bi – jag kunde frossa oavbrutet i närbilderna av gravyren, de kraftfulla men ändå harmoniska proportionerna och den speciella kolven.

Problemet var bara att Ross vapen var byggt för ett speciellt ändamål, nämligen jakt efter stort och farligt vilt. Och sådan jakt hade vi inte för oss i Sverige. Det spelade ingen roll. Efter min safari i Zimbabwe visste jag vilken tjusning det var med revolverjakt och jag ville göra om det igen och igen. Kunde jag köpa en revolver som dessutom dög hyfsat bra till svensk målskjutning skulle det underlätta projektet högst väsentligt.

Med den logiken raderade jag snabbt ut de frestande nya kalibrarna – det räcker att nämna .475 och .500 Linebaugh – som dök upp slag i slag. Dels var de inte tillåtna i svensk målskjutning, dels träffar jag för dåligt med de riktigt stora patronerna. Rekylen är för hård. Gränsen går vid tunga laddningar i .45 Colt eller .454 Casull. Lite mesigt kanske, men varsågod att prova själv, mot vaggande ballonger och under tidspress. Det går enklare ju mindre pangen sprakar, eller hur?

Men det gällde att inte välja en för klen patron heller. Drömmen var en revolver för det riktigt stora viltet: eland, lejon, afrikansk buffel, björn – eller bison. Säkert hade det räckt med en vanlig revolver i kaliber .44 Magnum eller .45 Colt. Efter att ha ägt en

Ruger Bisley i .45 Colt visste jag att den var tillräckligt solid för att oavbrutet kunna lobba iväg 330 grains blykuler i cirka 1300 fps (396 m/s). Men jag visste att man kunde gå längre.

"En och annan kula släppte greppet från hylsan och tittade fram ur trumman som en ondskefull drake ur sin grotta."

Flera vapensmeder hade bevisat att kaliber .45 Colt var flexibel nog för både svartkrutballistik och riktigt höga hastigheter med tunga kulor. Men det krävde en omsorgsfullt inpassad trumma för fem patroner och trånga patronlägen med rätt dimensioner (vilket innebär 0,4525 tum). En matchpipa var också nödvändig, om inte annat för att få vapnet snyggt och mer behändigt. Rugers grova stommar nästan ber om en pipplängd på 5,5 tum, absolut inte kortare. Viktigare ändå var att välja den rätta, långsamma räffelstigningen för riktigt tunga kulor (340 – 390 grains). Varför begränsa

sig? Efter det största, farligaste viltet skulle det vara dumt att inte välja turboladdning.

Jag ville också få den konstnärliga hjärnhalvan nöjd genom smakfull engelsk gravyr och

handgjorda kolvplattor i valnöt och horn. Projektet krävde en vapensmed och det blev, som alla vet som har läst mina tidigare drapor, Hamilton Bowen. Efter några års väntan kom revolvern med flygpost, inslagen i oljad Gladpack. Det var under den härliga tid då man kunde beställa direkt från vapensmeder i USA. Lyckan var fullständig.

Talisker och BB King

Min Nimrod har sina begränsningar, men en vacker, praktisk tingest är en sann glädjekälla.

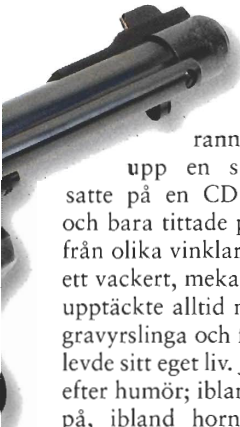
En nackdel med min Nimrod var att den inte kunde användas i magnumfält. Där krävde bestäm-

melserna att vapnet skulle ta sex patroner. Den var väl inte det bästa valet till de riktigt "seriösa" skjutformerna heller, även om det var häftigare att stansa ut 46 poäng med den än med min Unique. Men även om jag aldrig skulle vinna några SM i banskytte med den plockades den ändå fram titt som tätt ur skåpet. Jag gjorde det som ägare till bra och vackra customvapen ofta

Före och efter. Kulan, som hittades under skinnnet efter djup penetration, har roterat mot bogbladet utan att splittras, vilket visar vikten av bra legering. Kulorna, som väger 335 grains, har en mix av 92 % bly, 6 % antimon och 2 % tenn, om nu någon vill gjuta egna blydagg.

gör: bara njöt av ägandets glädje.

När lusten rann på hällde jag upp en skvätt Talisker, satte på en CD med BB King och bara tittade på min revolver från olika vinklar och gladdes av ett vackert, mekaniskt väsen. Jag upptäckte alltid någon ny, gracil gravyrslinga och flambärningen levde sitt eget liv. Jag bytte kolvar efter humor; ibland satt valnöten på, ibland hornplattorna. När ögonen hade fått sitt hanterade jag den, torrlickade och kände en rysning av njutning när den saftiga trumman låstes med ett solitt klonk som Riksbankens pansardörr.

Men för att vara licensen trogen hade jag den vackra revol-

vern mest till målskytte och gärna grovkalibrig plinking mot ballonger eller annat som reagerade vid träff. Bra träning inför jakt. För innerst inne visste jag att en sådan var inskriven i stjärnorna.

Vita riktmedel och kollade patroner

Så blev det. Under min första period i New York jagade jag svartbjörn i delstaten Maine med min Nimrod. Björnen vann. Det var en ganska trist vecka; som svensk "väntajakt" ungefär. Jag satt ihopkrupen på en pytteliten pall högt upp i ett svajande träd. Men jag drog nyttiga erfarenheter. En var att både kornet och siktet måste vara vita när skogen är tät och mörk. Kanske var det tur att björnen nobbade åteln – jag är inte säker på att jag hade träffat med mitt svarta sikte och vita korn.

M e l -
l a n d e
t r i s -
t a

g r y -
n i n g s -
ochskymnings-
passen övade jag
skytte på tomma
patronaskar på 2 5
meter. Målet var att fälla en
ask med ett skott efter spräng-
marsch, ladda om så snabbt som
möjligt och träffa en ask till.
Nog så knepigt. Ryket spreds i
jaktlaget om den konstige svens-
ken som sprang omkring med
en tung, graverad revolver i ett
axelhölster. Vet ännu inte riktigt
om det var bra eller dålig reklam
för kungariket, men god övning
var det. Och jag drog erfarenhet
nummer två: provskjut patro-
nerna innan jakten! Det visade
sig att fabriksammunitionen i
kaliber ".45 Colt + P Magnum"
inte höll tätt i den hårda rekyl-
en. En och annan kula släppte grep-
pet från hylsan och tittade fram
ur trumman som en ondskefull
drake ur sin grotta. Det blev rejä-
la eldavrätt som krävde skruv-
mejsel, kunskap och besinning.
Jag skrev ner ett komihåg att ta
med egen ammunition till nästa
gång. Och fixa så att trumman
roterar fritt, åt båda hållen, så
att en patron med framhoppad

Första jakten för kära hustru och den gav mersmak. Notera ingångshålet som är något högt, men varför klaga när verkan var god?

I mitt något yngre liv kunde jag utan problem använda svarta riktmedel. Dessutom tjuvade alltid Jeff Cooper och andra gurus om att så skulle de se ut – och sådan vishet kunde jag ju inte säga emot. Nå, nu har jag lärt mig att riktmedlen ovan är de enda som fungerar för mig, särskilt i den täta skogen och mot mörka djurkroppar.

kula kan pillas bort. Jag skulle komma ihåg nästan allt. Men inte ammunitionen.

Ammunitionstorka och torrträning

Nästa gång blev två år senare, när jag hade nytt jobb i New York och drömmarna om en bisonjakt började ta form. Jag hade då låtit Håkan Spuhr fixa en trumma som rullade fritt; en ganska så komplex historia eftersom delarna från Ron Power var gjorda för en revolver med sex skott, inte fem.

Hamilton Bowen hade satt på ett nytt sikte, ett av hans Rough Country sikten med vit bärd. Men under allt strul som den nya flytten till New York innebar – denna gång var det EU som var arbetsgivare och då förstår du säkert kaoset – hade jag inte heller nu fått med mig någon egen, handladdad ammunition. Nå, det skulle inte bli några problem. I USA fanns det ju fullt av små firmor som inte gjorde annat än sålde minutiöst laddad ammunition i de tyngre kalibrarna. Trodde jag.

Självklart drabbades jag av USA:s värsta ammunitionstorka i mannaminne. På grund av hamstring och två krig fanns det inte en patron, tändhatt eller krutburk att köpa från det att jag landade den 1 december 2008 till sommaren 2010 och då började det bli otäckt nära den dyra bisonjakt jag hade bokat. Men även om jag hade haft ett berg av ammunition hade det inte gjort någon skillnad. Jag var visserligen medlem i New Yorks äldsta skytteförening, med en fin, gammal skjutbana – känd från filmen

"Taxi driver" med flera – men det hjälpte inte. Föreningen tillät ingen skjutning med magnumpatroner grövre än .357 och dit hörde definitivt min jaktammunition – om jag hade haft någon. Och milda cowboyloadningar i kaliber .45 Colt fanns inte heller att få tag i. Det såg bister ut. Drömmen om bisonjakt med revolver verkade stanna vid en dröm.

Men skam den som ger sig. Här gällde det istället att torrträna ännu mer. Det behövs ingen skarp ammunition för att öva snabb omladdning, ålning med spänd hane och tummen som säkerhetsbleck, övergång från ålning till sittande skjutställning, snabb riktning och en komprimerad, snabb och mjuk avfyrning. Och det behövs ingen skarp ammunition för att ordna utrustningen så att jeans, skjorta, väst, kikare, hölster, extra ammunition, kniv, hatt, glasögon och en medelålders Ulving samarbetar istället för tvärtom. Jag visste sen tidigare att det var särskilt bra att prova olika hölster när jag städade. Krumbukterna man gör där liknar i mångt och mycket de under rörlig jakt i trånga buskar och snår. Allt prövades och övades i vår lägenhet på Manhattan till familjens förvåning och, det skall erkännas, oförsämda munterhet. Men övningarna skulle visa sig värdefulla ganska så snart.

Rikt punkt i hårig man

På sommaren 2010 lossnade det äntligen på ammunitionens fronten och jag kunde köpa patroner från Grizzly Cartridges, precis den firma som Hamilton Bowen hade rekommenderat. Glad i hågen köpte jag 100 patroner av deras tyngst laddade .45 Colt. Jämfört med mina egna laddningar var de dock tämligen bleka: de hade som max en 335 grains LBT WLN (en gjuten blykula med rejält platt nos) med en utgångshastighet av knappa 1200 fps (365 m/s). Mina egna patroner brukade ha en 360 grains LBT WLN med en utgångshastighet av 1450 fps (442 m/s) och jämförelsen gjorde mig lite bekymrad.

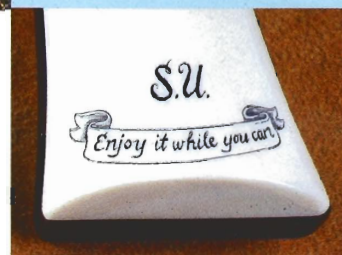
Skulle verkligen fabriksammunitionen fälla en bison? Trots allt vägde de runt ett ton. Fast indianerna hade använt pilbåge och general Custer sin .45 Colt

BISONAKT MED REVOLVER

Ja, den här terrängen är lite speciell. Oerhört vacker, men inte direkt till jägarens fördel. Att smyga tillräckligt nära för ett bra revolverskott kräver ålning och uthållighet. Vid den stressiga inskjutningen kunde jag i alla fall använda stöd – men sådana här skjul fanns ju förstås inte under jakten.

När jag hade fällt min bison kostade jag på mig lite lyx. Det blev en handgjord kolv i ett fint material som pryds av passande motiv på båda sidor. Motivet på vänster sida borde man tänka på lite oftare, kanske.

med svartkrutspatroner. Det sved i mitt hjärta när jag insåg att jag hade skaffat en revolver för rejält kraftiga laddningar, men att min bison skulle jagas med patroner som hade dugt lika gott i en vanlig Ruger Blackhawk. Inte så mycket att göra åt. Det viktigaste var, som alltid, att träffa rätt med första skottet. Och jag studerade anatomin hos bison, inklusive flera studiebesök på New Yorks naturhistoriska museum där jag smög omkring och provriktade med mitt finger på olika avstånd.

Det knepiga var att hitta en bra riktpunkt i all den håriga manen. Var skulle skottet sättas? I lungorna bakom bogen, hjärtat eller i den kraftiga bogen? Åsikterna gick som vanligt isär på webben. Det enkla fick styra; det verkade säkrast att hålla en bit upp på frambenet och sätta skottet i bogen – precis som jag brukade göra. Visserligen skulle ett bra lungskott vara nog så dödligt, men jag ville få omkull djuret så fort som möjligt för att kanske skjuta ett fångskott sen. Mycket talade för ett bogskott. Och sen kunde jag inte förbereda mig mer. Det var dags att skicka vapen och ammunition med UPS till "Rockin' 7 Ranch" i norra Wyoming.

Inskjutningens eklud

Det var egentligen aldrig något

alternativ att flyga med revolver, gevär och ammunition. Inte från någon av New Yorks flygplatser. Personalen där var kända för att sätta käppar i hjulen för den som ville flyga med vapen. Det räckte att en väskkontrollör hade en dålig dag så kunde hela jakten spolieras. Jämfört med det var fraktföretaget UPS en dröm: bara att slå in prylarna, försäkra och skicka iväg. Brad Reese, som var boss för jaktföretaget, lovade att ta hand om grejerna när de hade levererats på hans veranda i Wyoming.

Och visst fanns de där när vi kom. Efter en lång bilkörning norrut från Denver genom indianernas böljande prärie kom vi fram till byhålan med det fina namnet Shawnee, hustrun och jag, på sena eftermiddagen dagen innan jakten. Det var nu eller aldrig för att skottställa och övningskjuta med min Nimrod. Jag hade blivit lovad en skjutbana för inskjutning och mitt i det långa gräset fanns ett rangligt skjul och en pinne att fästa riktprickar i. Det räckte fint. Med något förväntansfulla fingrar sköt jag mitt första skott med jaktammunition. Både frun och jag såg hålet. Det satt långt till vänster och högt. Samma sak med skott två och tre. Dags att justera. Men ack: det jag totalt hade glömt bland alla förbere-

delser var att kolla hur sikter ställdes om. Jag utgick ifrån att det var med vanliga fjädersnäpp, men inte. Istället justerades sikter genom att lossa en skruv och fästa med en annan.

Enligt Mr. Bowen, som skrev mycket gott om sitt "Rough Country" sikte på sin hemsida, skulle det göra sikter mer robust och fältmässigt. Kanske det. Men proceduren dit var vare sig fältmässig, snabb eller säker när tiden rann iväg och en 3000-dollarsjakt hängde på håret. Till råga på allt behövde jag både en skruvmejsel och en insexnyckel, så det blev en del pillande och mycket svärande innan jag var någorlunda nöjd. Då var det nästan mörkt.

Jag svor extra mycket när vissa patroner inte passade. Trummans trånga patronlägen samarbetade inte alltid med de feta kulorna från LBT; inte helt ovanligt för den typen av kula. Men för sjutton gubbar, det kunde jag ju ha kollat innan! "Djävulen finns i detaljerna", lär någon ha sagt. Däremot grymtade jag nöjt när jag såg att kulorna satt kvar i sina hylsor, trots en tung, hårlig, rullande rekyl. Efter revolvern skulle jag skottställa min studsare för den efterföljande antilopjakten, min Ruger i .280 Remington. Men där behövde jag bara ett skott. Tack och lov för en stabil, laminerad stock

som håller skottställningen år ut och år in, trots hårda dunsar i många flygplans lastutrymme.

Ett skott, en träff

Nä, nu är det morgon och här skall jagas bison. Kvällens skottställning får duga. Men den var inte perfekt, så nu gäller det att komma riktigt nära – en sisådär 25 – 35 meter. Redig frukost och så ut till den skarpa, oändligt blå himlen och böljande prärien. Guiden Steve kör bra bland bäckfåror och stenskravlen men vi lämnar den snörvlande pickupen och promenerar kulle upp och kulle ner och spanar med våra 8x35-kikare. Taggar från ilska små kaktusar tränger igenom skorna men allt annat är som det ska; min vackra Nimrod hänger laddad och fin i sitt hölster och hatten skyddar mot vind och sol. Jag har varken plånbok, klocka eller mobil med mig, bara det som är absolut nödvändigt för jakten. Jag känner mig helt lugn och lycklig. Så här skall livet levas. Varför gör jag inte det här jämt?

Men var är bison? En ny sät – och här är såterna som halva Blekinge ungefär – spanas av med flåsiga promenader och kikarspaning. Efter smörgåslunch och kaffe betar vi av en ny kulle och så ser vi hjorden som en mörk massa som rör sig sakta mot en samling gamla ruckel. Stridsplan: smyg runt en höjd så att vi får rätt vind, in bland husen, tysta som bara den och skjut därifrån. Coolt. Bisonjakt från hus. Pirr i nacken. Nu gäller det. Snabb förflyttning och visst, där är den förfallna gården med gnisslande vindflöjel, rostig brunn och allt som i filmernas vilda västern.

Bakom husen skymtar jag de stora djuren som står och svalkar sig under några träd. Nu smyger jag på tå genom ruinen här som är full med bråte och krossat glas och det går bra och nu är jag riktigt nära med Nimrod dragen, tummen som säkerhetsbleck och Steve viskar

vilken bison jag skall skjuta. Då skramlar hans polare, som skall filma hela härligheten med video, med stativet och det räcker för att hela hjorden skall sätta full galopp. Borta. Men nu vet vi ungefär var de är. Vi ser dem igen och smyger oss på med en ny kulle som skydd, vinden i ansiktet och så ålar jag så nära jag kan. Men visst sa jag att bison är vaksamma? Så där håller jag på i all oändlighet och det är lika spännande varje gång och lika retligt när de lyfter svansen, bajsar, sträcker på sig och troppar av. Nu är jag snart förbanad på min egen klumpighet – för det måste ju vara den som avslöjar – men vid sjunde försöket har Den Store Anden sett till att det finns en perfekt liten kulle en lagom bit från hjorden

”Jag känner mig helt lugn och lycklig. Så här skall livet levas. Varför gör jag inte det här jämt?”

som står där tätt sammanpackad och med full observation horisonten runt.

Det går att krypa till kullen på händer och knän men adrenalinets pushar mig framåt, förbi kullen, Nimrod i näven nu och det liknar nog mest ålning med slingring det hela men nu ser jag att en bison höjer svansen så jag tar mig upp så mjukt jag kan i sittande med båda armbågarna mot knäna och Steve, som tydligen har smugit med utan att jag har märkt det, viskar ”26 yards!” och jag väljer den bison han säger, den närmaste som visar fin bredd

och jag håller upp på frambenet in i bogen och ser den vita randen tydligt i kornet och en fin, mjuk press nu för det är i denna mikrosekund allting avgörs och Nimrod rullar högt upp i det blå men jag ser ändå det stora djuret gå omkull direkt, det försöker resa sig men vacklar och blir liggande. Steve vrålar ”Good Shot!” och efter det behövs inget ytterligare.

Kulan har, trots sin beskedliga ballistik, slagit igenom bog-

bladet och den trubbiga nosen har plöjt en rejäl sårkanal, cirka 4 centimeter grov, genom båda lungorna ovanför hjärtat. När vi tar ur henne – för det var en ko jag sköt eftersom de också är hornbärare, nästan lika stora och mer aggressiva än tjurarna och hälften så dyra – hittar vi den långa blykulan, nästan oförstörd, på tvären precis under huden på andra sidan. Jag gillar genomskott och det hade jag säkert fått om jag hade använt en av mina egna, handladdade patroner med högre hastighet och tyngre kula. Men varför ha synpunkter? Enligt Steve är det ”...the hardest, fastest kill” han nånsin sett på en bison, inklusive alla gevärsskott. Se där vad en bra träff och en bra kula kan göra från en revolver – även om hastigheten och anslagsenergin inte är så imponerande.

Jag var nöjd förstås. Trots att jag inte hade mina egna patroner, ingen färsk träning med skarp ammunition och bara en hafsig skottställning, så gjorde de smått löjliga ritualerna med torrträning att jag kunde fylla min alltför lilla frys till brädden med härligt bisonkött. Och visst kände jag mig både starkare och mer vaksam på kuppen. ©

ADRESSER

www.rockin7ranch.com (Det finns bilder på författaren som dock heter Sten vilket förklaras av att det är mitt första och för amerikanarna enda möjliga namn att uttala).

HÖLSTER, VAPENHANTERING OCH SKJUTSTÄLLNING

En Nimrod är en rejäl pjäs. Den skall hantera kraftiga kalibrar med lika höga gastryck som gevärspatroner. Den redan grova revolvern blir ännu större och grövre med den tunga trumman för fem patroner. Att rikta och skjuta med en Nimrod är en sann dröm: balansen är helt perfekt och den finurliga kolven hanterar rekylerna nästan njutbart. Men vapnet är en utmaning att bära och ladda om under stress.

Tidigare bar jag vapnet i ett vanligt **Milt Sparks**-hölster på höften – det fina **modell 200 AW** som jag alltid har till min S&W Model 29. Men för Nimrod fungerade det inte lika bra. Kornet åt upp lädret och efter ett tag tyngde vapnet ner brallorna som skavde på höften. Jag bytte till ett finurligt axelhölster från **Alessi**, hans ”**Fieldmaster**” som jag hade under björnjakten. Det fördelade vikten fint och vapnet kunde bäras omärkligt hur länge som helst. Men som alla axelhölster har det begränsningar i värme och fysisk aktivitet: axelbanden ökar svettningen. Och i Wyoming kunde det vara både varmt och med garanterade, snabba promenader och mycket krypande. Jag valde därför ett **X-drag** från **Thad Rybka** (googla hans adress – han svarar bara på gammaldags brev med frimärken) med ett rejält stycke läder som skydd. Hur enkelt som helst, men med bältessöjlan på exakt rätt ställe så att vapnet inte halkar ner. Det har den raa sidan av lädret utåt för att inte repor och skavanker skall synas och för att vapnet skall sova sött mot den fina, släta delen av lädret. Det är aldrig särskilt enkelt att ladda om en single action-revolver under stress. Det var ju det krånglet som begravnade modellen när automatpistolerna kom i början av 1900-talet. Men en **Colt Single Action Army** är i alla fall den bästa

av dem alla. Den är gracil och behändig nog att rymmas fint i vänster hand som rullar runt trumman frenetiskt medan indianpilarna förmörkar himlen och höger-näven jobbar med ejektorstången och skyfflar in nya patroner i den generösa laddluckan. En Nimrod däremot, är en ren mardröm att ladda om. Den klunsiga trumman går knappt att hålla om, än mindre snurra på ett smidigt sätt. Och några distinkta klick när trumman snurras, som på en Colt Single Action, hörs inte. Men tack vare Håkan Spuhrs frirullande trumma kom jag på knepet att rulla trumman motsols och då går det någorlunda geschwind. Men faktum kvarstår: en Nimrod skall helst inte laddas om under stress. Det gäller att träffa rätt med första skottet, bara.

Och då hjälper en så bra skjutställning som möjligt. Stående ser tjuvigt ut, men skall bara användas när man är tvingad av regler eller skrymmande terräng. Då skall stöd användas – om det finns. I Wyoming prärieland finns det knappt några träd, så andra skjutställningar måste väljas. Liggande är lika stabilt som en skjutbänk, men hur jag än bökar till det blir jag alltid stel i nacken. Och nedre delen av kolven dunsar i marken under rekylerna, med förändrat träffflägel som följd. Återstår knästående eller sittande. Sittande med ryggstöd är njutbart och lika säkert som liggande – men var finns ryggstödet på prärien? Nej, det måste bli knästående utan stöd eller sittande. Knästående är vingligt och bara en armbåge får stöd. Efter en del pyssel där jag provade och förkastade ställningen som våra PPC-skyttar använder, fick det bli samma sittande som vid gevärssjakt: stöd med båda armbågarna på insidan av knäna. Och rejäl framåtvikt. Det kräver lite smidighet, en vara som inte finns i överflöd när åren med råge har passerat halvseklet. Men en bisontröfe och en frys full med naturligt protein kräver lite uppoffringar.